

gen af 1994 havde 50.000 familier valgt at gå på børnepasningsorlov. Ordningen var en bragen-
succes, og familierne trivedes med den.

Lige så snart Kristeligt Folkeparti var ude af Folketinget, blev tilskuddet til ordningen via finansloven for 1995 nedsat, først til 70 pct. og derefter til 60 pct., med det resultat, at der nu kun er 19.000 familier, der har råd til at holde børnepasningsorlov med det deraf følgende stadige pres på institutionerne og 11.000 børn på venteliste.

En af Kristeligt Folkepartis ideer til at skaffe bedre plads og bedre fysiske forhold i børneinstitutionerne er en genoprettelse af ydelsen til 80 pct. til familier på børnepasningsorlov.

En anden idé er Kristeligt Folkepartis columbusæg, der siger, at pengene skal følge barnet. I dag er det sådan, at forældre i 30-40 ud af 275 kommuner kan få tilskud til privat pasning af deres børn. De kan få tilskud til at betale nabo, bedsteforældre, en ung pige, eller hvem man nu vil, for at passe deres børn. De eneste, der ikke kan få pengene, er forældrene selv.

I dag får alle familier, som har børn i dagsinstitutioner, et direkte tilskud på mellem 50.000 og 100.000 kr. pr. år. De familier, som selv passer deres børn, går glip af dette tilskud.

Vores idé er, at alle børnefamilier i Danmark skal behandles ens og have de samme muligheder og ydelser. Hver enkelt familie mener vi bør have et reelt frit valg. Hvis hver familie får udbetalt et skattepligtigt beløb ca. svarende til det, som det offentlige betaler pr. barn i daginstitutionerne, kan familierne selv bestemme, om de vil have passet barn i institution, hos nabokonen eller hvor. Og disse ideer, tror vi, vil lette presset på institutionerne betragteligt.

Så vi er enige i intentionerne bag forslaget, men vi er ikke helt enige i de ting, der skal iværksættes. Vi ser alligevel frem til et godt og konstruktivt arbejde med B 9 i udvalget.

Første næstformand (Birte Weiss):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Jette Gottlieb.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg synes, det mest bekymrende ved den debat, der har fundet sted indtil nu, er, at langt de fleste ordførere har udtrykt, at det er da godt nok. Der foregår altså ikke noget på institutionerne, som er at beklage. Tingene er gode nok, og hvis der endelig skulle være et lille problem, ja, så er det i hvert fald nogle andre, der skal løse det.

Det er blevet nævnt, at det er en genfremsættelse, og jeg kan da sige, at det er ikke helt godt nok at tage den samme ordførertale, som man havde sidste gang, for dem, der har haft mulighed for det, eftersom der jo faktisk ikke er sket en snus i den mellemliggende periode.

Og jeg vil også sige, at jeg er en lille anelse bekymret for, om ministeren faktisk har haft fat i det rigtige forslag, al den stund ministeren harcelerer over udtrykket »arbejds miljø for børn«, et udtryk, som ikke forekommer i loven, men bevares det er nok alligevel det rigtige forslag, som ministeren har haft fat i.

Når vi nu genfremsætter dette forslag efter et år, hvor der er kommet et nyt folketing i mellemtiden, ja så er det jo, fordi udviklingen ikke er gået den rigtige vej, men den er gået den gale vej. Det hænger selvfølgelig sammen med det store pres, der i snart mange år har været på daginstitutionsområdet for at skaffe så mange pladser som muligt, og kommunerne har år efter år satset på at merindskrive børnene på institutionerne.

Mange steder er grænserne for forsvarlighed nu både nået og overskredet, og eftersom det åbenbart ikke er alment kendt, vil jeg citere fra forskellige beskrivelser af dagligdagen i danske børnehaver:

»Det er ørepropper«, råber børnene og peger begejstrede på pædagogen. Og det har de fuldstændig ret i – ungerne i dagsinstitutionen Malerklatten ved nemlig alt om, hvad det er, pædagogerne stopper i ørerne, når børnene begynder at råbe,« skrev Jyllands-Posten den 1. oktober 1997.

»Børn er generelt blevet mere stressede og højtråbende, og der er meget få steder i hverdagen, hvor børn oplever ro og stilhed,« udtaler overlæge Svend Prytz til samme avis den 19. august i en artikel med overskriften »Børn råber sig til kroniske skader«.

Og forskningslektor Jan Kampmann supplerede med udtalelsen: »Flere undersøgelser viser, at jo tættere børnene er stuvet sammen, jo højere råber de«. Ja, det kan jo ikke overraske. Sådan er det faktisk også herinde.

Fagbladet Børn og Unge refererede i marts i år bedriftsundhedstjenestens støjmålinger i daginstitutionerne i Galten Kommune. Der var mellem 80 og 95,8 dB. Det svarer altså til et jettfly i meget lav højde, når det er værst.

En undersøgelse i Ugeskrift for Læger i efteråret bekræfter det, som vi alle sammen godt vidste i forvejen, nemlig at børn, der staves